

## Competència

**A**mb la indiferència dels imbècils o el fatalisme dels hipocòndrics, cada dia estival llegim o sentim que les flames han devorat uns centenars d'hectàrees forestals del País Valencià. Centenars que sumen milers i sembla prodigis que encara queden per cremar pins, brots o matolls. Suppose jo que es fa tot el que es pot per apagar tant de foc simultani, però la veritat és que falten mans i mitjans.

Mentre les muntanyes se socarren, una vintena de platges valencianes han de patir el vergonyós distintiu d'una bandera negra com a premi a la seua contaminació. Tampoc en aquest front es poden improvisar solucions. Una xarxa de depuradores exigeix el seu temps —a més de diners— i hem començat fa ben poc a posar mà a l'obra. Per fortuna, tota aquesta merda no afecta el turisme, segons unes eufòriques declaracions del conseller del ram. "No crec en la crisi turística", ha dit, plantant cara al derrotisme que exuda aquest sector econòmic.

Doncs bé, absorbits per aquestes i altres febleses ecològiques, el nostre molt honorable ha tingut la brillant idea de crear una nova conselleria per afrontar-les. Ja tenim Conselleria de Medi Ambient. Es tracta, probablement, de la innovació més notable d'aquest president al llarg dels seus tres mandats consecutius.

Però, ¡caram!, posat a ser novel·lós, segurament també



haurà estat conseqüent triant per a aquesta funció una persona animosa i resoltiva. Algú amb cor per a omplir llacunes legislatives, per a aplicar les normes vigents i frenar la gosadia de tants depredadors que va fent de les seues impunitats.

Tot al contrari, el nostre president Joan Lerma, en la seua línia conservadora —tirant a marengo de tan grisàcia—, ha escollit un home acreditat per la seua bonhomia, però també per la seua desgana, una persona que es commou pel patiment d'un animalet, però que compta entre els seus mèrits el fet penós d'haver desactivat —gairebé fins al punt de paraitzar-la— la, en altre temps, brillant Conselleria de Cultura.

Lamente haver de prejutjar una gestió inèdita i celebraria equivocar-me. Però davant la magnitud del desafiament no crec que siga idònia la personalitat de qui transita desmaiadament per la política, sense altres títols que la seua bondat i desídia. Clar que la culpa no és seua. Ell només posa la cara.

J. J. Pérez Benlloch

## La penya iberoamericana

**L**a fundació aquesta setmana a la Guadalajara mexicana de la Comunitat de Nacions Iberoamericanes amb l'assistència dels caps d'estat i de govern d'Espanya i de Portugal, té aspectes francament positius per a Amèrica Llatina. És, per exemple, la primera vegada que tots els països al Sud de Rio Grande es reuneixen sense ser convocats pels EUA, ni amb la seva presència, si bé segueixen la reunió de prop perquè ningú no es desmani. I en tot cas, aquesta mena de trobades serveixen per a distendre l'ambient a la zona, intercanviar idees i projectes i a vegades donen lloc a iniciatives concretes interessants.

Des d'una perspectiva estatal Espanya s'ha situat bé davant d'aquesta cimera, gràcies a una tasca de deu anys que, sense abandonar una part dels anteriors elements retòrics, ha sabut anar per feina i ser pràctica. Per posar un cas, l'estat espanyol ha aconseguit en pocs anys uns 15.000 milions de dòlars en crèdits tous a aquests països i sobretot ha fet que la CE es comencés a interessar per Amèrica Llatina, especialment pels països centramericans. Tothom sap que al darre hi ha també una operació de prestigi amb vista al 1992, però això fins a cert punt és legítim.

El problema d'aquesta cimera és el mateix que ha entrebancat sempre les relacions interamericanes i d'aquest subcontinent amb l'estat espanyol.

I és que les superestructures polítiques, culturals i en certa manera econòmiques no recullen la diversitat ni la pluralitat de pobles. Són sempre relacions entre estats o entre elites culturals, que fàcilment s'adapten a les tendències mundials homogeneitzadores. No n'hi ha prou amb la llengua castellana per a muntar un sistema específic de relacions, primer perquè els interessos polítics i econòmics són molt diferents, i segon perquè àmplies capes de la població llatinoamericana no senten aquest factor com un llaç d'unió. Igualment passa a l'Estat espanyol. ¿Com es pot lligar l'acostament mexicà als EUA amb la resistència cubana a l'imperialisme nord-americà al Carib?

Però al mateix temps ¿que tenen en comú, a l'hora de la veritat i fora de les retòriques universalistes, un argentí d'origen polonès i un indi maia de Gautemala? Tota la població d'origen africà, milions i milions de persones, ¿fins a quin punt es pot sentir identificada amb un tradició llatina i hispànica? Amèrica Llatina és un poti-poti de cultures, de llengües, de races de creences i d'interessos que no es pot unificar, ni molt menys, homogeneïtzar sota el mantell del castellà. Per això, si la nova comunitat és simplement un club d'estats ja s'ho faran, però si pretén ser un nou intent uniformitzador, serà un fracàs, això sí, un fracàs en castellà.

Josep M. Sanmartí

